

Vaniček
Rops-Tůma

XXV. VÝROČÍ

Texty na objednávku

Kozelkovi

Vážení spoluobčané horních deset tisíc ochranná službo a lůzo

tolikrát jste v tento den slyšeli
z úst mých předchůdců
v různých obměnách
totéž
jak naše země vzkvétá
kolik dalších miliónů tun oceli jsme vyrobili
jak jsme všichni šťastni
jak věříme své vládě a jaké krásné perspektivy
se před námi otevírají

vždyť my dobře víme že v Praze či jinde kolik je tam špíny
tedy ve vzduchu mám na mysli
to můžeme změřit víme to nepotřebujeme
aby nám to někdo říkal
mám na mysli různá ekologická hnutí
ale co nám pomůžou jenom kritici
ale aby se sebrali a šli
vyčistit konečně ten potok pomohli
ne dělali demonstrace
chodili po náměstích a křičeli

mnozí lidé si demokracii pletou s tím
že oni budou jen kritiky a ti druzí
že jsou povinni vykonávat
ne! demokracie
je diskuse
a většina rozhodne
a příslušné orgány rozhodnou
a rozhodnou v rámci zákonů
a to nejsou vůbec jednoduchý procesy
předpokládám

že jste mne nenavrhli do tohoto úřadu proto
abych vám i já
lhal

jsem nepřítel socialismu
chci v naší zemi obnovit kapitalismus
jsem ve službách světového imperialismu
chci být majitelem různých podniků a tak dále a tak dokola
brzy navíc začnou vycházet mé knihy
z nichž bude zřejmé
kdo jsem
napříště už nebudeme trpět komplexem
těch
kteří musí trvale někomu za něco děkovat
naš stát by už nikdy neměl být
přívazkem
či chudým příbuzným
kohokoli jiného

pojmy jako láska přátelství soucit pokora či odpuštění
jsou zatoulané pozdravy z dávných časů
poněkud směšné
že ano
jen málokterí z nás dokázali nahlas zvolat
pokora že soucit že láska že
že ano domácí mafie
není už našim hlavním nepřítelem
tím méně je jím jakákoli mafie mezinárodní
kdepak
největším nepřítelem jsou naše vlastní
špatné vlastnosti

zničte to nebo to zničí vás a odpřísáhněte mi tady
nakupují tady jsem
člověkem

Cesta. 26. srpna. Devět skal. Po obědě před nákupním centrem v Herálcích. Kupuju pivo a müsli tyčinku, kupuju müsli tyčinku, protože müsli tyčinka se v lese hodí. Se šikne. Pak přes Svatou, jdeme s Rosou, začíná pršet. Nejprve drobný déšť, provází nás na kraj vsi, na Kopaniny. Tu sedám pod primitivní přístřeší, stlučené pro turisty téhle země. Sedím, piju pivo, čekáme, pivo z lahve, kolem cedule *Zákaz vstupu do lesa. Odklizení kalamity*. Ano, přelétla tudy nedávno lítice, přišla bouřka tak silná, že nám shodila ze střechy těžké betonové tašky. *Nebezpečí pádu stromu*. Vstupujeme do lesa, jdeme do kopce, Rosa vykružuje delší a delší oblouky. Jdeme do kopce, déšť sílí, stále sílí, navzdory dešti pokračujeme. Přehazuju přes sebe gumové pončo, mé tělo se pod ním za chvíli spaří, zavlhne a jeho výpary změni kontury celého podniku, už nepůjdeme na výlet, nýbrž na trasu. A takhle to zůstane, stopu deště si s sebou odnesu z lesa.

Chtěl jsem do Křížánek, ale jebu na ně, U Nebožtíka měním plány, pokračujeme do kopce, déšť sílí, ještě třikrát lesní křížovatka a jsme U Žida. Od Nebožtíka k Židovi, ksakru, nelze nemilovat českou krajinu a její nápisy, její jména. Pořád do kopce, déšť ustává jen proto, aby vzápětí znovu zesílil, kdesi před posledním stoupáním se zastavujeme pod naryehlo stlučenou stříškou a čekáme, čekáme, najednou je chladno, Rosa nasála litry vody, kožich jí splihnul, kouří se z ní, čekáme U Žida, pod námi zalesněná údolí, ve kterých se za poslední války kalila guerilla. Pařím se v gumáku a riflovém kabátě, oblékl jsem se do lesa zas dost blbě, možná hůř než kdykoli jindy. Vracet se nebudeme. Všichni zalezli doma, je léto, za celou dobu jsme nepotkali jediného turistu, všechny kempy světa leží příliš daleko, než aby se sem z nich někdo dobelhal, notabene v takovém svinstvu, teplota spadla minimálně o deset stupňů, a to se už pozná. Sedá mlha v brzkém odpoledni, kolem vyvrácené a polámané stromy. Kluzké kameny pod nohama. Osm set třicet šest metrů nad mořem. Krajinná dominanta, uměle zalesněná, jako zázrakem přestává pršet. Jdu nahoru, Rosa za mnou, rozjíždějí se jí tlapy. Znova sundávám pončo, strach o psa, aby nezahučel dolů, pomlátí by se hrozně. Pět minut jen tak, zakouřím, popatřím, zakouřím a jdu, už zas se dává do deště. Na Žákovu horu tentokrát nedojdem, sbíháme přes Zmrzlou paseku k silnici a pak dlouho šmajdáme po asfaltu, to už leje jako z konve, jdu jen v nátělníku a je mi všechno jedno. Myslím jen na své kroky. Jak je před sebe pokládám, jak vybírám oblouky zatáček, jak se

vyhýbám žábám, žízálám, jak se nastavuju projíždějícím autům, stříkajícím na metry okolo. Vycházíme z lesa, před námi alej a věž svatě Kateřiny.

Doma pak čtu: v noci na 26. srpna dojde na nebi k mimořádně zajímavé astrologické konstelaci uspořádání planet do tvaru Davidovy Hvězdy, Merkaby. I zaklesnou se do sebe dva rovnostranné trojúhelníky, propojivší Vodní a Zemský Trigón. Podle některých výkladů toto uspořádání ukotví Ducha (Voda) do Hmoty (Země). Dále: Hlášení městského rozhlasu v Litovli ze dne 26. srpna 2013: Paní Zdena Kruťlová, Velký Týnec, tel. 603 326 248, oznamuje, že prodává snáškové kuřice červenohnědé, černé, kropenky, bílé sasexky a lenhorny. Dále oznamuje, že prodává krůtata, kačenky a brojlerky a rovněž směs k veškeré uvedené drůbeži. Nové objednávky na uvedenou drůbež a krmivo přijímá na tel. č. 603 326 248.

Máme za sebou protiromské demonstrace v Ostravě. Suším mokré hadry, piju teplý čaj a poslouchám sociologa Jiřího Siostrzonka, který v České televizi hájí zdivočelý lid: „Víte, vždycky, když slyšíte takové ty politicky korektní řeči – Kocába a spol., že je to nefér a podobně, když se jich zeptáte, kdo z nich by bydlel například v panelovém domě, který je obydlen romskými obyvateli, tak bych chtěl vědět, kdo by to ve skutečnosti udělal. A to je ta nepravda, to je ta faleš, na kterou si hrajeme, a bohužel se to vrací proti nám.“

Cesta. 29. září. Den po sv. Václavu. Nedá mi to. Tentokrát s Rosou a Petruší, musím zmoci horu. Z Cikháje, kterému se u nás neřekne jinak než Zíghajl, stoupáme k Fryšavskému kopci. Zbystřeně vědomí vystřeluje slabé impulsy úzkosti – tak dlouho jsem se nimral v partyzánštině tohoto kraje, až je mi z ní úzko, procházíme kolem myslivny na okraji lesa, sedm set metrů nad mořem, slabě fouká, nad hlavami přízrak Picha-Tůmy. Louky sevřené hlubokými lesy, údolí chalup, údolí udušená v kotoučích sirnatého dýmu, lesy natolik husté, že mi nezbyvá, než před Petruší mluvit o tom, jak nepatřičně si tu připadám, nepatřičně, nervózně, nemile. Odpovídá, že je blbě cítit se doma nepatřičně. Samozřejmě přehání, naše doma se odehrává o tři desítky kilometrů jihozápadně, na pomezí kraje hlubších lesů